

men inden for de generelle længstetider i den foreslåede bestemmelse i stk. 2, 2. pkt. jf. nedenfor.

At der er tale om pålæg – og ikke blot vilkår – indebærer, at afgørelsen (inklusiv pålægget om institutionsophold) kan gennemføres umiddelbart efter sit indhold. Herved adskiller det sig fra, hvad der gælder for vilkår i en betinget dom. Opfylder den dømte ikke et vilkår i eller i henhold til en betinget dom om f.eks. institutionsophold, kan vilkåret ikke gennemtvinges ved, at politiet afhenter den pågældende og bringer ham eller hende ind på institutionen. Et pålæg i en dom til ungdomssanktion – f.eks. om institutionsophold – kan gennemtvinges umiddelbart, om nødvendigt med politiets bistand, jf. herved de gældende bestemmelser i retsplejelovens § 997, stk. 1, og § 761 om henholdsvis politiets pligt til at drage omsorg for straffedømtes fuldbyrdelse og politiets adgang til at pågribe en person med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom.

Et eksempel på, hvordan en dom til ungdomssanktion kan udformes, findes under pkt. 4.2.2. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

I *Stk. 2, 2. pkt.* er der fastsat længstetider for ophold i døgninstitution. Længstetiden for ophold i døgninstitution eller godkendt opholdssted er 1 år og 6 måneder, heraf højst 12 måneder i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge.

Dette betyder, at hvis den unge forud for overførsel til den ambulante fase f.eks. har opholdt sig 6 måneder i sikret afdeling – eventuelt ad flere gange – og i 12 måneder i døgninstitution, vil der ikke længere være mulighed for tilbageførsel i henhold til den idømte ungdomssanktion, idet muligheden for institutionsophold i en sådan situation er opbrugt. Et eventuelt institutionsophold i en sådan situation må i givet fald bygge på servicelovens regler.

Retten forudsættes at fastsætte længden af (længstetiderne for) de enkelte institutionsophold i dommen, jf. herved pkt. 4.2.2. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Som nævnt ovenfor kan (og bør) tilsynsmyndigheden bemyndiges til – om nødvendigt ud over de i dommen fastsatte konkrete længstetider – at træffe bestemmelse om overførsel eller tilbageførsel til eller fortsat anbringelse på sikret afdeling eller døgninstitution/godkendt opholdssted. Da de generelle længstetider fremgår direkte af § 74 a, stk. 2, 2. pkt., skal disse ikke angives i dommen. Om adgangen til domstolsprøvelse af afgørelser om overførsel eller tilbageførsel til eller fortsat anbringelse i institution henvises til den foreslåede bestemmelse i § 74 a, stk. 3.

Stk. 2, 3. pkt., regulerer spørgsmålet om ny kriminalitet, der begås af unge, som er undergivet en ung-

domssanktion, og hvor straffesagen i anledning af den nye kriminalitet afgøres, inden ungdomssanktionen er afviklet. Bestemmelsen indebærer, at retten i stedet for at idømme straf for den ny kriminalitet kan forlænge foranstaltningen, herunder længstetiderne efter stk. 2, 2. pkt., med indtil 6 måneder, jf. pkt. 4.2.8. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Det betyder, at længstetiden for foranstaltningen på 2 år (jf. stk. 1) kan forlænges til 2 år og 6 måneder, at længstetiden for institutionsophold på 1 år og 6 måneder (jf. stk. 2, 2. pkt.) kan forlænges til 2 år, og at længstetiden for ophold i en sikret afdeling på 12 måneder (jf. stk. 2, 2. pkt.) kan forlænges til 1 år og 6 måneder.

Er der tale om en overtrædelse, der straffes med bøde, bør sagen afgøres på sædvanlig måde med en bøde helt uafhængigt af, at overtrædelser er begået af en person, der er undergivet en ungdomssanktion. Afviklingen af ungdomssanktionen fortsætter, eventuelt med de justeringer, som den adfærd, overtrædelser er udtryk for, kan give anledning til.

Er der tale om en overtrædelse, der ikke kan afgøres med en bøde, kan sagen i en række tilfælde afgøres med et tiltalefrafald. I sådanne tilfælde videreføres ungdomssanktionen, og her vil det endvidere være særlig nærliggende at justere afviklingsforløbet af ungdomssanktionen i lyset af den begåede kriminalitet, eventuelt således at den mulighed, som sanktionen indeholder med hensyn til at tilbageføre den unge til et mindre frit regime, bringes i anvendelse.

Rent teknisk skal hjemmelen til at meddele tiltalefrafald i disse tilfælde tilvejebringes ved en ændring af Rigsadvokatens bekendtgørelse nr. 816 af 29. august 2000 om politimestrenes og statsadvokaternes adgang til at frafalde tiltale. Efter den gældende bestemmelse i bekendtgørelsens § 2, nr. 4, kan statsadvokaten, når særlige omstændigheder ikke gør sig gældende, frafalde tiltale for lovovertrædelser begået af personer, der er undergivet foranstaltninger i medfør af straffelovens § 68 eller § 69. Denne bestemmelse skal udvides til også at omfatte personer, der er undergivet den nye ungdomssanktion.

Er der tale om grov kriminalitet, hvor den pågældende unge står til en ubetinget fængselsstraf af en vis længde, bør der på sædvanlig måde rejses tiltale og gennemføres en straffesag.

Idømmes den unge i anledning af den nye kriminalitet en ubetinget fængselsstraf på omkring 1 års fængsel eller mere, bør den resterende del af ungdomssanktionen i almindelighed bortfalde. Der foreslås derfor i forbindelse med dette lovforslag tillige en ændring af straffelovens § 89 a, således at der skabes hjemmel for retten til at træffe bestemmelse om bortfald af den re-